ഏതൊരു കൃതിക്കും പല വായനകൾ സാധ്യമാണ്. 'ഹുസ്നുൽ ജമാൽ' കാവ്യത്തെ ഏതൊക്കെ രീതിയിൽ വായിക്കാം? നിലവിൽ, അറബിമലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ ഭാഗമായോ മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ പദവി നൽകിയോ അതിനെ ഒരു കാൽപനികകാവ്യമായി വായിച്ചുകണ്ടിട്ടുണ്ട്. പല തരം വ്യാഖ്യാനസാധ്യതകളായി അവയൊക്കെയും നിലനിൽക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഒരു കഥക്ക് ആന്തരികവും ഗൂഢവുമായ അർഥങ്ങളുണ്ട് എന്നതിനാൽ അതിന് പ്രത്യക്ഷവും ബാഹ്യവുമായ അർഥങ്ങളില്ല എന്നു കരുതേണ്ടതില്ല.

ഹുസ്നുൽ ജമാൽ; വായനയുടെ പടർപ്പുകൾ

ഡോ.വി. ഹിക്മത്തുല്ല

മോയിൻകുട്ടി വൈദ്യരുടെ 'ഹുസ്നുൽ ജമാൽ ബദറുൽ മുനീർ' (1872)എന്ന കാവ്യം അറബിമലയാള ലിപിയിൽ പുറത്തുവന്നിട്ട് 2022ന് 150 വർഷം ആയിരിക്കുന്നു. ഇതിനിടക്ക് മലയാളലിപിയിലേക്ക് മാറ്റി വിശദീകരണങ്ങളോടെ പലരും ഈ കാവ്യം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. പുനരാഖ്യാനങ്ങളും പലതുണ്ടായി. കഥാഭാഗം പരാവർത്തനം ചെയ്യുകയും കാവ്യഭംഗി എടുത്തുകാട്ടുകയുമാണ് മിക്ക കൃതികളും ചെയ്യുന്നത്.

ഏതൊരു കൃതിക്കും പല വായനകൾ സാധ്യമാണ്. 'ഹുസ്നുൽജമാൽ' കാവ്യത്തെ ഏതൊക്കെ രീതിയിൽ വായിക്കാം? നിലവിൽ, അറബിമലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ ഭാഗമായോ മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ പദവി നൽകിയോ

അതിനെ ഒരു കാൽപനികകാവ്യമായി വായിച്ചുകണ്ടിട്ടുണ്ട്. പല തരം വ്യാഖ്യാനസാധ്യതകളായി അവയൊക്കെയും നിലനിൽക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഒരു കഥക്ക് ആന്തരികവും ഗൂഢവുമായ അർഥങ്ങളുണ്ട് എന്നതിനാൽ അതിന് പ്രത്യക്ഷവും ബാഹ്യവുമായ അർഥങ്ങളില്ല എന്നു കരുതേണ്ടതില്ല. വായനക്കാരുടെ താൽക്കാലിക അഭിലാഷങ്ങളെ ബാഹ്യാർഥങ്ങൾ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ആന്തരിക പൊരുളുകളുടെ ലോകത്തേക്ക് ഗൂഢാർഥങ്ങൾ വഴി കാണിക്കുന്നു. ഓരോ വ്യാഖ്യാനവും ഓരോ രാഷ്ട്രീയ-സാംസ്കാരിക സന്ദർഭങ്ങളുടെ കൂടി സൃഷ്ടിയാവാം. ഏതെങ്കിലും ഒരു വായന മറ്റൊരു വായനയെ റദ്ദ് ചെയ്യുന്നില്ല എന്നർത്ഥം.

പേർഷ്യൻ-അറേബ്യൻ കഥാഖ്യാനവഴികൾ തന്നെയാണ് അറബിമലയാളകവികളും തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതെന്ന് കാണാം. പേർഷ്യൻ സൂഫീകഥാപരമ്പരയിൽപ്പെട്ട 'ചഹാർ ദർവേശ്' 1862 ൽ അറബിമലയാളത്തിൽ അച്ചടിച്ച് 10 വർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും അത്തരമൊരു കാവ്യപാരമ്പര്യത്തിലെ 'ഹുസ്നുൽ ജമാലും' (1872) പുറത്തിറങ്ങി. മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ കാല്പനികകാവ്യം കൂടിയാണിത്. മലയാളത്തിലെ ആദ്യകാല്പനിക കാവ്യമായി പറഞ്ഞുപോരുന്ന എ.ആർ.രാജരാജവർമയുടെ 'മലയവിലാസം' 1895ലാണ് രചിക്കപ്പെടുന്നത്. കെ.സി.കേശവപ്പിള്ളയുടെ ആസന്നമരണചിന്താശതകം(1895), സി.എസ്.സുബ്രഹ്മണ്യൻ പോറ്റിയുടെ ഒരു വിലാപം(1902), കുമാരനാശാന്റെ വീണപൂവ്(1907), കേരളവർമയുടെ ദൈവയോഗം(1908), വി.സി.ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കരുടെ ഒരു വിലാപം(1908) എന്നീ കാൽപനിക കാവ്യങ്ങളെല്ലാം ഹുസ്നുൽജമാലിനു ശേഷമാണ് വരുന്നതെന്നോർക്കണം.

കഥാസംഗ്രഹം:

ഹിന്ദ് രാജ്യത്തെ അസ്മീർ നഗരത്തിൽ- മഹാസീൻ രാജാവിന്റെ മകളാണ് ഹുസ്നുൽജമാൽ, മന്ത്രിയായ മസാമീറിന്റെ മകനാണ് ബദറുൽമുനീർ. ഒരുമിച്ചുകളിച്ചു വളർന്ന ഇരുവരും മുതിർന്നപ്പോൾ പ്രണയബദ്ധരായി. തന്റെ മകന്റെ അവിവേകം രാജനിന്ദയാകുമോ എന്ന് ഭയന്ന് മന്ത്രി, മുനീറിനെ വീട്ടുതടങ്കലിലാക്കി. മുനീറിനൊപ്പം ഒളിച്ചോടാൻ തീരുമാനിച്ച ഹുസ്നുൽജമാൽ അബൂസയ്യാദ് എന്ന മുക്കുവന്റെ ചതിയിൽപ്പെട്ടു. പിന്നീട് ഹുസ്നുൽജമാലിന്റെ യാത്രകളിലൂടെയാണ് കാവ്യം മുന്നോട്ട് കൊണ്ടുപോവുന്നത്. ചെറുത്തുനില്പും പോരാട്ടവും വിരഹവും സമാഗമവുമെല്ലാമായി അത് സംഭവബഹുലമാണ്. ജിന്നുകളും മനുഷ്യരും ചേർന്ന് കാല്പനികമായ ലോകത്തിലൂടെയാണ് കവിതയുടെ ഗമനം .

ബഹ്ജർ രാജാവ്, മന്ത്രി, ശാം രാജാവ്, ജിന്ന് രാജാവ് ശിഹാബിന്റെ മകൻ മുശ്ത്താഖ്, തുടങ്ങി പലരിലൂടെയും ജമാൽ കടന്നുപോവുന്നു. 'ശിഹാബിന്റെ അനിയന്റെ മകനായ സുബൈറിന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ അനീസ എന്ന മനുഷ്യസ്ത്രീയെ കണ്ടതുമുതൽ മുശ്ത്താഖിന് ഒരു മനുഷ്യസ്ത്രീയെ പ്രണയിക്കണമെന്നായി. പലതരം പ്രലോഭനങ്ങളിലൂടെ ജമാൽ കടന്നുപോവുന്നു.
(ബഹ്ജർ രാജാവിന്റെ മകൾ സുഹൈറയെ പിന്നീട് ,അബൂസയ്യാദ് വിവാഹം കഴിക്കുന്നുണ്ട്.)

ഇതേസമയം ,വീട്ടുതടങ്കലിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ട ബദറുൽ മുനീറും പല വഴികളിലൂടെ സഞ്ചരിക്കേണ്ടി വരുന്നു. ശദ്ദാദ് എന്ന ഇഫ്രീത്ത്ജിന്നിന്റെ തടവിൽപ്പെട്ട നജീ

ഒരു കഥക്ക് ആന്തരികവും ഗൂഢവുമായ അർഥങ്ങളുണ്ട് എന്നതിനാൽ അതിന് പ്രത്യക്ഷവും ബാഹ്യവുമായ അർഥങ്ങളില്ല എന്നു കരുതേണ്ടതില്ല. വായനക്കാരുടെ താൽക്കാലിക അഭിലാഷങ്ങളെ ബാഹ്യാർഥങ്ങൾ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ആന്തരിക പൊരുളുകളുടെ ലോകത്തേക്ക് ഗൂഢാർഥങ്ങൾ വഴി കാണിക്കുന്നു. ഓരോ വ്യാഖ്യാനവും ഓരോ രാഷ്ട്രീയ-സാംസ്കാരിക സന്ദർഭങ്ങളുടെ കൂടി സൃഷ്ടിയാവാം.

മത്തിന്റെ കഥ മുനീർ കേൾക്കുന്നു. ഈജിപ്ത് രാജാവായ സൈനുത്തുജ്ജാറുമായി അവൾക്ക് പ്രണയമുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ശദ്ദാദ് തട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നിരിക്കയാണ്. അവളോട് അനുതാപം തോന്നിയ മുനീറിനെ ശദ്ദാദ് കണ്ടുപിടിച്ച് കടലിലെറിഞ്ഞു. രക്ഷപ്പെടുത്തിയത് അത്ഫാൽ എന്ന ജിന്നിന്റെ പുത്രി ഉബൈസാണ്. അവൾ മുനീറിനെ പക്ഷിയാക്കി. മുനീർ മറ്റൊരു പക്ഷിയോട് കൂടെ പറന്ന് ജുബൈനത്തിന്റെ വീട്ടിലെ കൂട്ടിലെത്തി. ഖമർബാൻ എന്ന ജിന്ന് രാജ്ഞിയുടെ മന്ത്രിയായ അബ്ബാസ് എന്ന ജിന്നിന്റെ പുത്രിമാരാണ് ജുബൈനത്തും റുബയ്യത്തും. ഇവരുടെ സഹോദരന്റെ ഭാര്യയാണ് ഉബൈസ്. ഖമർബാൻ രാജ്ഞിയുടെ കൊട്ടാരത്തിൽ മുനീറെത്തി. റുബയ്യത്ത് എത്തിച്ചു. ഖമർബാന്റേയും മന്ത്രി അബ്ബാസിന്റേയും സഹായത്തോടെ മുനീർ ശദ്ദാദിനെ തോൽപിച്ച് നജീമത്തിനേയും മറ്റും മോചിപ്പിച്ചു. ശിഹാബിന്റെ പുത്രി സുഹൈറത്ത് മുനീറിനെ കൊണ്ടുപോയി. ശാദയ്യാൻ രാജാവിന്റെ പുത്രി ജമീലത്തും മന്ത്രി മൈമൂന്റെ പുത്രി ജുമൈലത്തും അങ്ങനെ മുനീറിനെ കാണുന്നു. ജമീലത്ത് മുനീറിനെ പ്രണയിച്ചത് സുഹൈറത്തിന് ഇഷ്ടമായില്ല. മുനീറിനെ അവൾ തടവിലിട്ടു. ജുമൈലത്ത് അന്വേഷിച്ചുനട

ന്നു. മുഷ്ത്താഖിന്റെ കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. ജുമൈലത്ത് കാര്യങ്ങളറിഞ്ഞ് സുഫൈറത്തിൽ നിന്നും മുനീറിനെ മോചിപ്പിച്ച് ഹുസ്നുൽ ജമാലിനരികെ കിടത്തി. അങ്ങനെ നെടുനാളത്തെ വിരഹത്തിനു ശേഷം കമിതാക്കൾ സംഗമിക്കുന്നു.

പിന്നീട് ബദറുൽമുനീർ ഹുസ്നുൽജമാലിന്റെയും ജമീലത്തിന്റെയുമൊപ്പം നാട്ടിലെത്തി. ജിന്നുരാജൻ മുശ്ത്താഖ് അവർക്കായി മനോഹരമായൊരു കൊട്ടാരം പണിതുകൊടുത്തു. മഹാസീനും മസാമീറും അവരെ സന്തോഷപൂർവം സ്വീകരിച്ച് കല്യാണം നടത്തിക്കൊടുത്തു. അബൂസയ്യാദിനെ തെരഞ്ഞുപിടിച്ച് ശിക്ഷ വിധിച്ചു. തുടർന്ന് മുനീറിനെ മഹാസിൻ രാജാവ്, തന്റെ അനന്തരാവകാശിയായ രാജാവായി നിശ്ചയിച്ചു. ഖമർബാൻ എന്ന ജിന്നു റാണിയേയും സുഫൈറത്ത്, ജമീലത്ത് എന്നീ മനുഷ്യകുമാരിമാരേയും മുനീർ പിന്നീട് വിവാഹം കഴിച്ചു. മുശ്ത്താഖും ജുമൈലത്തും വിവാഹിതരായി.

ഹുസ്നുൽജമാലും മാപ്പിളപ്പെണ്ണും തമ്മിലെന്ത്?

'ഹുസ്നുൽജമാൽ കാവ്യം' രചിക്കപ്പെടുന്ന 1872ലെ മാപ്പിളപ്പെണ്ണ് എങ്ങനെയായിരിക്കാം എന്നത് അന്വേഷിക്കാവുന്നതാണ്. ഹുസ്നുൽജമാലിലെ പ്രണയവും സ്ത്രീസ്വാതന്ത്ര്യവും മാത്രം ചില പ്രത്യേകതരത്തിൽ ഊന്നിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ലിബറൽ പരിസരമാണ് ഇന്ന് നമ്മുടെ വായനകളിൽ സ്ഥാനം നേടിയിട്ടുള്ളത്. ഇസ്ലാമിൽ പുരുഷാധിപത്യമൂല്യം ആരോപിക്കാനും സ്ത്രീയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവാഞ്ഛ അതിനു പുറത്താണെന്നു കാണിക്കാനും ലിബറൽവ്യവഹാരങ്ങൾക്ക് ഇതുവഴി സാധിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ സ്ത്രൈണ കർതൃത്വം ഇസ്ലാമിലെത്തന്നെ ദാർശനിക ചരിത്രത്തിന്റെ ഭാഗമാണ് എന്നതാണ് നമുക്ക് ആലോചിക്കാവുന്ന കാര്യം. അക്കാലത്തെ മാപ്പിളസ്ത്രീകളിൽ സമരത്തിൽ പങ്കാളിത്തം വഹിച്ചവരും മതപണ്ഡിതകളായ മൊല്ലാച്ചിമാരുമെല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നതായി ചരിത്രം നമ്മോട് പറയുന്നു.

സൂഫീപാരമ്പര്യത്തിൽ സ്ത്രീകൾക്ക് ആത്മീയകർതൃപദവി തന്നെയുണ്ട്. നഫീസത്തുൽ മിസ്രിയയുടെ വിജ്ഞാനസദസ്സിൽ ഇമാം ശാഫി(റ) പോവാറുണ്ടായിരുന്നു. ഹസൻ ബസരി(റ) എന്ന പണ്ഡിതൻ റാബിയ(റ) എന്ന സൂഫീ മഹതി എത്തിച്ചേരാതെ തന്റെ ഉദ്ബോധന സദസ്സ് ആരംഭിക്കാറില്ലായിരുന്നു. ഇത്തരം കാഴ്ചപ്പാടുകൾ സൂഫീകാവ്യ സമ്പ്രദായങ്ങളിലും നിർണായകമായിരുന്നു. ഹുസ്നുൽ ജമാൽ രചിക്കപ്പെടുന്നതിലും സൂഫീചിന്തകളുടെ സ്വാധീനം പ്രധാനമാണ്.

സൂഫീപാരമ്പര്യത്തിൽ സ്ത്രീകൾക്ക് ആത്മീയ കർതൃപദവി തന്നെയുണ്ട്. നഫീസത്തുൽ മിസ്രിയയുടെ വിജ്ഞാനസദസ്സിൽ ഇമാം ശാഫി(റ) പോവാറുണ്ടായിരുന്നു. ഹസൻ ബസരി(റ) എന്ന പണ്ഡിതൻ റാബിയ(റ) എന്ന സൂഫീ മഹതി എത്തിച്ചേരാതെ തന്റെ ഉദ്ബോധന സദസ്സ് ആരംഭിക്കാറില്ലായിരുന്നു. ഇത്തരം കാഴ്ചപ്പാടുകൾ സൂഫീകാവ്യ സമ്പ്രദായങ്ങളിലും നിർണായകമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സ്ത്രീയുടെ ശക്തിയിലൂന്നുന്ന കാവ്യമായി ഹുസ്നുൽ ജമാൽ രചിക്കപ്പെടുന്നതിൽ സൂഫീചിന്തകളുടെ സ്വാധീനം പ്രധാനമാണ്. വ്യക്തിത്വവും അന്തസ്സും വകവെച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടാണ് മിക്ക കഥാപാത്രങ്ങളും സ്ത്രീകളോട് പെരുമാറുന്നത്. മിക്കവാറും പലയിടങ്ങളിലും സ്ത്രീകളുടെ മേൽനോട്ടത്തിലാണ് കാര്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കപ്പെടുന്നത്.

ശദ്ദാദ്, അബൂസയ്യാദ്, ബഹ്ജ്ർ രാജാവ് തുടങ്ങിയ പ്രതിനായകസ്വഭാവമുള്ള കഥാപാത്രങ്ങൾ പോലും സ്ത്രീകളുടെ അനുവാദമില്ലാതെ അവരുടെ അടുത്തുവരുന്നതു പോലുമില്ല. മാത്രമല്ല, അബൂ സയ്യാദിനെ ശിക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടി വാണത്തിൽ കെട്ടിവിടുന്നത് പോലും ഭൂമിയിൽ തിരിച്ചെത്തുന്നതോടെയാണ് പൂർത്തിയാവുന്നത്. ഏതെങ്കിലും ഘട്ടത്തിൽ ആഗ്രഹത്തോടെ സ്പർശിച്ചിട്ടുള്ളവരെല്ലാം ഈ കഥയിൽ വിവാഹം കഴിക്കുന്നത് കാണാം. അത് അഗമ്യഗമനത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാത്ത ഒരു പ്രത്യേകതരം ലോകവീക്ഷണം തന്നെയാണ് വെളിപ്പെടുന്നത്.

മീർഹസൻ എഴുതിയ ബദറുൽ മുനീർ എന്ന മസ്നവിയിൽ പുരുഷൻ ഹുസുനുൽജമാലും സ്ത്രീ ബദറുൽ മുനീറും ആണ്. ഫോസറ്റ് ഉദ്ധരിക്കുന്ന മൂലകഥയ്ക്ക് വൈദ്യരുടെ കഥയിൽ നിന്നും പല വ്യത്യാസങ്ങളുമുണ്ട്. മറ്റൊരു പ്രധാന കാര്യം, ബദറുൽമുനീർ എന്നത് പ്രവാചകന്റെ വിശേഷണമായി പറയുന്നതാണ് 'ത്വലഅൽ ബദ്റു അലൈനാ'' (ഞങ്ങൾക്കുമേൽ ബദർ - ചന്ദ്രൻ -ഉദിച്ചു) എന്ന പാട്ട് പ്രവാചകനെ സ്വീകരിക്കാൻ മദീനക്കാർ പാടുകയും ഉണ്ടായി. അൽ ജമാൽ എന്നത് ഹുസൈൻ(റ)ന്റെ വിശേഷണമാണ്. 'ഭംഗിയുടെ മികച്ച അവസ്ഥ' എന്നതാണ് ഹുസുനുൽജമാൽ എന്ന പ്രയോഗത്തിന്റെ അർഥം. ഇങ്ങനെ പല അടരുകളിൽ സങ്കീർണ്ണമായ ഒന്നായാണ് നമ്മുടെ മുന്നിൽ ഈ കാവ്യത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മവായന തെളിയുന്നത്.

അജ്മീറോ അസ്മീറോ:

കഥ നടക്കുന്നത് ഇന്ത്യയിലെ അജ്മീർ ആവാമെ

ന്ന് പുന്നയൂർക്കുളം വി.ബാപ്പു സാഹിബ് എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, രണ്ടാം ഇശലിലെ ആറാം വരിയിൽ മുഈനുദ്ദീൻ ചിശ്തിയെക്കുറിച്ച് പറയുന്നിടത്ത് അജ്മീർ എന്നും, നാലാം ഇശലിലെ പന്ത്രണ്ടാം വരിയിൽ മഹാസീൻ രാജാവിന്റെ സ്ഥലമായ അസ്മീർ എന്നും പ്രത്യേകമായിത്തന്നെയാണ് അറബിമലയാളം പാഠങ്ങളിൽ കാണുന്നത്.

ഹിന്ദ്, അസ്മീർ എന്നിവ തീർത്തും സാങ്കൽപിക സ്ഥലങ്ങൾ ആയാണ് വൈദ്യർ ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് ഇതിൽ നിന്നും മനസ്സിലാക്കാം.

'അവനിപ്പതി ഹിന്ദിന്റൊരു ഭാഗത്തിൽ
അസ്മീർ എനും പേരായ് നഗർ താനത്തിൽ' (ഇശൽ 4, പാദം 6) എന്നാണ് പാട്ടിൽ ഉള്ളത്. അറബിക്കഥകളിൽ പൊതുവെ ഹിന്ദ് വിസ്മയങ്ങളുടെ ഒരു സ്ഥലമാണ്. സിന്ധുവിന്റെ അപ്പുറമുള്ള ദേശം എന്നാണതർഥമാക്കുന്നത്. ഉത്തരേന്ത്യയെയും കവിഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന പഴയ ഹിന്ദ് എന്ന ഭൂമിശാസ്ത്രമേഖലയും ഇക്കാലത്തെ ഇന്ത്യയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം പരിഗണിക്കാൻ വൈദ്യർക്ക് ബാധ്യതയില്ലല്ലോ.

അറബി/പേർഷ്യൻ കഥകളുടെ സംസ്കാരത്തെയാണ് വൈദ്യർ പ്രധാനമായിക്കണ്ടത്. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പുള്ള മാപ്പിള കൃതികൾ പ്രമേയത്തിലും ബിംബങ്ങളിലും ഇന്നത്തെ ദേശീയ അതിരുകൾ മുൻനിർത്തിയല്ല ലോകം ഭാവന ചെയ്യുന്നത്, വിശാലമായ സമുദ്രാന്തര ഭൂമേഖലകളെ മുൻനിർത്തിയാണത്.

കവിതയിലെ ചില മെറ്റഫറുകൾ നമ്മെ ഈ വിധത്തിൽ ചിന്തിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

1. സർഹന്ദ് മരം: എല്ലാത്തിനും പരിഹാരമുള്ള ഇടം,
2. രത്നപരിശോധന: പുറമേക്ക് മനോഹരമെന്ന് കാണുന്നതിന്റെ അകം തിരിച്ചറിയാനാവുക. അത് സാധിക്കുന്നവൾ ഹുസ്നുൽജമാൽ.
3. ഉണർവിന്റെ തടാകം: ഈ തടാകത്തിൽ മുങ്ങിയാൽ മനസ്സിനും ശരീരത്തിനുമേറ്റ പരിക്കുകൾ ഇല്ലാതാകുന്നു.
4. ശദ്ദാദിനെ (കാഠിന്യവാനെ) കീഴടക്കൽ: നഫ്സുല്ലവ്വാമ(അമ്മാറ)യെ കീഴടക്കൽ കഠിനമാണ്.
5. അബൂസയ്യാദിനോട് പ്രതികാരം: ആദ്യം ചതി ചെയ്തവനോട് അവസാനമാണ് പ്രതികാരം ചെയ്യുന്നത്. അബൂസയ്യാദ് എന്ന പേരിന്ന് കർബലചരിത്രത്തിലെ ക്രൂരനായ ഇബ്നുസിയാദിന്റെ പേരിനോട് സാമ്യമുണ്ട്. ഇത് യാദൃശ്ചികമാകാൻ വഴിയില്ല.
6. പക്ഷിയായി മാറൽ: ഇത് പല സൂഫീ കാവ്യങ്ങളിലും കണ്ടുവരുന്നതാണ്.
7. ആത്മാർത്ഥമായ പ്രണയങ്ങൾ സഫലമാവുന്നതിന്റെ കഥയാണിത്. ഒന്നല്ല, പലരുടേത്. അതേ സമയം ദുർമോഹങ്ങളുമായുള്ള പ്രണയങ്ങൾ തകർക്കപ്പെടുന്നതും കാണാം.
8. ഹുസ്നുൽ ജമാലിനെ കാമിക്കാനെത്തുന്ന പുരുഷൻമാരും ബദറുൽ മുനീറിനെ കാമിക്കാനെത്തുന്ന സ്ത്രീകളും ഭൗതിക പ്രലോഭനങ്ങളുടെ ഗംഭീരമായ രൂപകങ്ങളായാണ് കവിതയിൽ കടന്നുവരുന്നത്.

സൂഫീ ആധ്യാത്മജ്ഞാനത്തിന്റെ ഭാഗമായ ഈശ്വരാനുരാഗമായി ഹുസ്നുൽജമാലിനെ വിശദീകരിക്കുന്ന പഠനങ്ങൾ കുറവാണ്.കെ.അബൂബക്കർ 'വൈദ്യർകൃതികൾക്കെഴുതിയ പഠനത്തിൽ ഇങ്ങനെ കാണാം. 'സൂഫീരചനകളിൽ ഏറെ ശ്രദ്ധേയമാണ് വിരഹിണീസങ്കൽപം. ഭർത്താവിൽ നിന്ന് അന്യായമായി അകറ്റപ്പെട്ടതിനാൽ തീവ്രമായ വിരഹവേദനയിൽ കഴിയുന്ന ഭാര്യ, അല്ലെ

കഥ നടക്കുന്നത് ഇന്ത്യയിലെ അജ്മീർ ആവാമെന്ന് പുന്നയൂർക്കുളം വി.ബാപ്പു സാഹിബ് എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, രണ്ടാം ഇശലിലെ ആറാം വരിയിൽ മുഈനുദ്ദീൻ ചിശ്തിയെക്കുറിച്ച് പറയുന്നിടത്ത് അജ്മീർ എന്നും, നാലാം ഇശലിലെ പന്ത്രണ്ടാം വരിയിൽ മഹാസീൻ രാജാവിന്റെ സ്ഥലമായ അസ്മീർ എന്നും പ്രത്യേകമായിത്തന്നെയാണ് അറബിമലയാളം പാഠങ്ങളിൽ കാണുന്നത്.

മഹാകവി മോയിൻ കുട്ടി വൈദ്യരുടെ ഖബറിടം

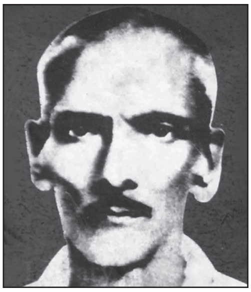
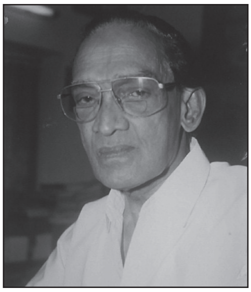

പുലിക്കോട്ടിൽ ഹൈദർ | സി.കെ കരീം | ബാലകൃഷ്ണൻ വള്ളിക്കുന്ന് | എ.ആർ രവിവർമ

ങ്കിൽ വരന്റെ വരവുനാളും കാത്തുകഴിയുന്ന പ്രതിശുതവധു. അവൾ ദൈവാനുരാഗിയായ മനുഷ്യാത്മാവിനെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. പരമാത്മാവിന്റെ പ്രതീകമാണ് പ്രാണപ്രിയൻ. പരസ്പരം പിരിഞ്ഞു കഴിയേണ്ടിവന്നതിനാൽ ഹൃദയം തകർന്ന് വിലപിക്കുന്നവളാണ് അവൾ. പെട്ടെന്നുള്ള സമാഗമത്തെ കൊതിച്ചും അതിനായി പ്രാർഥിച്ചും കഴിയുന്നവൾ. മറ്റെന്തിലുമേറെ ദൈവത്തെ പ്രണയിക്കുന്ന സൂഫികളുടെ ആത്മാവ് അനുഭവിക്കുന്ന വിരഹതീവ്രത ആവിഷ്കരിക്കാൻ ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായ സങ്കേതമായി ഇത് വിനിയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്[2]. പേർഷ്യൻ സാഹിത്യത്തിൽ പല പ്രണയകാവ്യങ്ങളും സൂഫീ കാഴ്ചപ്പാടോടെ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ലൈലാമജ്നൂൻ, യൂസുഫ് വ സുലൈഖ, ഫർഹാദ്ശിരീൻ എന്നിവ അതിൽപ്പെടുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ അവധ്, ബ്രജ്, ബോജ്പൂരി പോലുള്ള പ്രാദേശിക ഭാഷകളേയും ഹിന്ദി, ബംഗാളി, പഞ്ചാബി, സിന്ധി തുടങ്ങിയ ഭാഷകളേയും സമ്പന്നമാക്കുന്നതിൽ സൂഫീ പ്രണയകവിതകൾ പങ്കുവഹിച്ചതായി പഠനങ്ങളുണ്ട്.

കേരളത്തിൽ:

ഇമാം ഗസ്സാലിയുടെ കീമിയാഉസ്സആദ, മുല്ലാസദറിന്റെ കൃതികൾ തുടങ്ങിയവ പേർഷ്യൻ ഭാഷയിൽ തന്നെ കേരളത്തിൽ പള്ളിദർസുകളിൽ പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അറബിമലയാളത്തിന് പൊതുവെ പേർഷ്യൻ സാംസ്കാരികതയുമായി പല നിലക്കുള്ള ബന്ധങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. അറബിത്തമിഴിലൂടെയും സൂഫീസാഹിത്യത്തിന്റെ ബിംബകല്പനകൾ കേരളത്തിലെത്തി. മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളിലെ പ്രമേയങ്ങളിലും ആഖ്യാനരീതികളിലും ഇവയുടെ സ്വാധീനം കാണാനാവും. ഇന്ത്യൻ ഭക്തിസാഹിത്യത്തിലും പ്രണയത്തെ ഈശ്വരവിലയനമായി കാണുന്നുണ്ട്. ഫരീദുദ്ദീൻ അത്താറിന്റെ മൻത്വിഖുത്വൈർ എന്ന കവിതയിൽ 'ഒരു പക്ഷി പറന്ന് ഏഴുമലകളെ താണ്ടിപ്പോവുന്നത്' കാണാം. അത് ആത്മീയമായ ഏഴ് അവസ്ഥകളെയാണ് കാണിക്കുന്നത്. മാപ്പിളപ്പാട്ടുകൾക്ക് അത്തരമൊരു മിസ്റ്റിക് വായന പണ്ടു മുതലേ ജനപ്രിയമായി നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. വൈദ്യരുടെ കാലത്തെ സാധാരണ ആസ്വാദകർക്കു പോലും ഇത്തരം സൂഫീ ബിംബങ്ങൾ പരിചിതമായിരുന്നു[3]. അതുകൊണ്ടാണ് മുഹ്‌യിദ്ദീൻ മാല(1607) മുതൽ ഇരുപത്തൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ തുടക്കം വരെ രചിക്കപ്പെട്ട മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളിലെ ഗൂഢാർഥപ്രയോഗങ്ങൾ പോലും സാധാരണക്കാർക്കിടയിൽ പ്രചരിച്ചത്.

അർഥം പറഞ്ഞ് വിശദീകരിക്കുന്ന പാടിപ്പറച്ചിൽ സദസ്സുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ത്വരീഖത്തുകളിലൂടെ വേരുറച്ച ഈ പാരമ്പര്യം ഇന്ത്യൻ മഹാസമുദ്രത്തിന്റെ തീരങ്ങളിലെല്ലാം (മഅബറിലും മലബാറിലുമടക്കം) തഴച്ചുവളർന്നു. ഗൂഢാർഥമാണെന്ന് പോലും വ്യവച്ഛേദിക്കേണ്ടതില്ലാത്ത വിധം സൂഫീ ബിംബാവലികൾ കവിതകളിൽ നിറഞ്ഞു. കപ്പൽ, സർഹന്ദ് മരം, ഉണർവിന്റെ തടാകം, പക്ഷിയാവൽ, ഇൻസാൽ എത്തൽ, ഇരുന്ന ഇരിപ്പിൽ ഏഴാകാശം കാണൽ, അദൃശ്യലോകങ്ങളിൽ രാജക്കിളിയായി പറക്കൽ തുടങ്ങിയ സങ്കല്പങ്ങളെ നൂറ്റാണ്ടുകളോളം കേരളീയ മുസ്‌ലിങ്ങൾ പണ്ഡിത-പാമര ഭേദമെന്യേ പാടിപ്പോന്നിരുന്നു. ഇവയുടെ

സൂഫീ ആധ്യാത്മജ്ഞാനത്തിന്റെ ഭാഗമായ ഈശ്വരാനുരാഗമായി ഹുസ്നുൽ ജമാലിനെ വിശദീകരിക്കുന്ന പഠനങ്ങൾ കുറവാണ്.കെ.അബൂബക്കർ 'വൈദ്യർകൃതികൾക്കെഴുതിയ പഠനത്തിൽ ഇങ്ങനെ കാണാം. 'സൂഫീരചനകളിൽ ഏറെ ശ്രദ്ധേയമാണ് വിരഹിണീസങ്കല്പം. ഭർത്താവിൽ നിന്ന് അന്യായമായി അകറ്റപ്പെട്ടതിനാൽ തീവ്രമായ വിരഹവേദനയിൽ കഴിയുന്ന ഭാര്യ, അല്ലെങ്കിൽ വരന്റെ വരവുനാളും കാത്തുകഴിയുന്ന പ്രതിശുതവധു. അവൾ ദൈവാനുരാഗിയായ മനുഷ്യാത്മാവിനെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു.

ബാഹ്യതലത്തെ ആരും കാര്യമാക്കിയില്ല. പല മത പണ്ഡിതൻമാരും സൂഫീഗുരുനാഥൻമാരുടെ മുരീദു (അനുയായി)കളായിരുന്നതിനാൽ ഇത്തരം വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ അവർ വഴിയും ജനകീയമായി. പിന്നീട് ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പകുതിയിൽ, ആധുനിക ജീവിതരീതിയിലേക്ക് മാപ്പിളമാരും മാറി. പഴയ തരം കാവ്യവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ സ്വാഭാവികമോ ദൈനംദിനമോ ആയ അനുഭവമല്ലാതായി. അങ്ങനെ അവയുടെ ബാഹ്യാർഥത്തിന് പ്രാധാന്യം വരികയും പല വരികളും അസംബന്ധങ്ങളായി മനസ്സിലാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. മലപ്പുറം പടപ്പാട്ടി(1883) ൽ സ്വപ്നം വഴി ഒരു ആശയകുഴപ്പം പരിഹരിച്ചതിനെപ്പറ്റി മോയിൻകുട്ടിവൈദ്യർ പറയുന്നുണ്ട്. ശഹീദ് പോക്കർ വീഴ്ത്തിയ ശത്രുക്കളുടെ എണ്ണം അദ്ദേഹം സ്വപ്നത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടാണ് വൈദ്യരോട് പറയുന്നത്. ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ ജനങ്ങൾക്ക് യാതൊരു പ്രയാസവും അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നില്ല.

1940കളിൽ പുലിക്കോട്ടിൽ ഹൈദർ എഴുതിയ മറിയക്കുട്ടിക്കത്തുപാട്ടിൽ മറിയക്കുട്ടി ഭർത്താവിനോട് ആണയിടുന്നത് നോക്കൂ. 'എന്നെ നിങ്ങളൊയ്യെ തൊട്ടിട്ടില്ല മറ്റൊരാണ്. എമ്പിടുന്നു കൊണ്ടുവെട്ടിത്തങ്ങളെ കാലാണ്.' എന്നാണ്. കൊണ്ടോട്ടിത്തങ്ങളെ കാലു പിടിച്ച് സത്യം ചെയ്യുന്നു എന്നത് അത്രയും പ്രബലമായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടായിരുന്നു എന്നർഥം.

ബദറുൽ മുനീറിനെ ബാഹ്യാർഥത്തിലെടുത്താൽ മനോഹരമായ ഒരു പ്രണയകഥയാണതെന്ന് പറയാം. പക്ഷേ ഹുസ്നുൽജമാലിനെ വിവാഹം കഴിച്ച ശേഷം ഖമർബാൻ, സുഹൈറത്ത്, ജുമൈലത്ത് എന്നിവരെക്കൂടി മുനീർ വിവാഹം കഴിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ വെച്ച് ഈ 'ദിവ്യപ്രണയ'ത്തിൽ നാം സംശയാലുക്കളാവുന്നു. ഇത്തരം കാവ്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ ബാഹ്യാർഥം മാത്രം മതിയാവാതെ വരുന്നു എന്നാണിത് കാണിക്കുന്നത്. മുഹ്‌യിദ്ദീൻ മാലയെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനത്തിൽ ഡോ.കെ.എം. അനിൽ എഴുതുന്നു. 'സൂഫീവര്യൻമാർ ദൈവത്തെ സൗന്ദര്യമായും തങ്ങളെ ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹത്തിന് പാത്രമായ സൗന്ദര്യമായും വിശദീകരിക്കുന്നു. ദൈവമെന്ന സൗന്ദര്യത്തിന്റെ കാമുകരാണ് തങ്ങളെന്ന് സൂഫികൾ കരുതുന്നു. ദൈവികമായ അനുഭൂതികളെ ഭാഷയിലൂടെ വിശദീകരിക്കാനാവുന്നില്ലല്ലോ എന്ന് പരിതപിക്കുന്നവരാണവർ. അതുകൊണ്ട് അന്യാപദേശങ്ങൾ കൊണ്ട് തീർത്ത അനേകം ആഖ്യാനങ്ങളാണ് സൂഫീവര്യൻമാരുടേതായി നമുക്ക് ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത്. സൗന്ദര്യത്തിന്റെ

രൂപകാത്മകതയാണ്(metaphoric) സൂഫീ രചനകളുടെ സവിശേഷത. പതിനെട്ടായിരം ലോകങ്ങളെ കടുകു പോലെ തന്റെ കൈവെള്ളയിൽ ഒതുക്കിയ ശൈഖ് ജീലാനിയുടെ അനർഘങ്ങളായ അൽഭുതങ്ങളുടേയും നിഗൂഢമായ ഇടപെടലുകളുടേയും മുമ്പിൽ സാക്ഷാൽ മലകൾ പോലും ഭസ്മമായിപ്പോകുമെന്നും അഗാധമായ സമുദ്രത്തിലാണ് ഈ ദൃശമഹത്വങ്ങൾ പതിക്കുന്നതെങ്കിൽ സമുദ്രം പോലും വറ്റിപ്പോകുമെന്നും കുഞ്ഞായിൻ മുസ്ല്യാർ നൂൽമാലയിൽ പറയുന്നുണ്ട്. കറാമത്ത് എന്ന അനുഭവത്തെ വിശദീകരിക്കാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ടാണ് ഇത്തരം പെരിയ രൂപകങ്ങൾ കവികൾക്ക് ഉപയോഗിക്കേണ്ടി വരുന്നത്.[4]

അനാദിയും അനന്തവുമായ ദൈവിക വിശേഷണങ്ങളെ സൂഫികൾ കവിതകളിൽ വരച്ചു കാണിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. കഥകളിൽ നിന്ന് ഉപകഥകളിലേക്ക് പടരുന്ന സമ്പ്രദായം, വർണനയിലെ' മാജിക്കൽ റിയലിസ്റ്റ് സ്വഭാവം എന്നിവയെല്ലാം ഇങ്ങനെയാണ് പല കഥാപാരമ്പര്യങ്ങളിലും കണ്ടുവരുന്നത്. അറബിക്കഥകളൊക്കെ ഈ സമ്പ്രദായമാണ് സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ബദറുൽ മുനീറിനെ ബാഹ്യാർഥത്തിലെടുത്താൽ മനോഹരമായ ഒരു പ്രണയകഥയാണതെന്ന് പറയാം. പക്ഷേ ഹുസ്നുൽജമാലിനെ വിവാഹം കഴിച്ച ശേഷം ഖമർബാൻ, സുഹൈറത്ത്, ജുമൈലത്ത് എന്നിവരെക്കൂടി മുനീർ വിവാഹം കഴിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ വെച്ച് ഈ 'ദിവ്യപ്രണയ'ത്തിൽ നാം സംശയാലുക്കളാവുന്നു. ഇത്തരം കാവ്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ ബാഹ്യാർഥം മാത്രം മതിയാവാതെ വരുന്നു എന്നാണിത് കാണിക്കുന്നത്.

സ്നേഹവും അനുകമ്പയുമാണ് ഇസ്‌ലാമിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ കേന്ദ്രമെന്ന് ഇബ്നുതൈമിയ്യ പറയുന്നുണ്ട്. ഇസ്‌ലാമിക വിശ്വാസപ്രകാരം ദൈവകാരുണ്യത്തെ വിശദീകരിച്ചു കൊണ്ട് സൂഫികൾ പറയാറുണ്ട്. 'നരകത്തിന് അവസാനമുണ്ട്(ഫനാഉന്നാർ). എന്നാൽ സ്വർഗത്തിന് അവസാനമില്ല.' അല്ലാഹുവിന്റെ കാരുണ്യം എന്ന വിശേഷണത്തിന് വിരുദ്ധമാണ് ശാശ്വതമായ നരകം എന്നാണ് സൂഫികളുടെ വ്യാഖ്യാനം. അല്ലാഹുവിന്റെ കാരുണ്യം അനന്തമാണ്. അനന്തമായ ഒന്നിനെ ഭാഷയുടെയോ ഭൗതികയുക്തിയുടേയോ പരിമിതിയിൽ ആവിഷ്കരിക്കാനാവില്ല. അതുകൊണ്ട് പെരുപ്പിച്ച രൂപകങ്ങളിലൂടെ ഭാഗികമായെങ്കിലും പറയാനുള്ള ശ്രമമാണ് ഇത്തരം കവികൾ നടത്തുന്നത്.

ഇത്തരമൊരു കാവ്യാവിഷ്കാര രീതി മനസ്സിലാക്കാതെയാണ് പലരും വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കൊരുമ്പെടുന്നത്. ഉദാഹരണത്തിന്,സൂഫികൾ

വളരെയധികം ആദരിക്കുന്ന അധ്യാത്മജ്ഞാനിയാണ് ഉമർഖയ്യാം. മദ്യം എന്ന രൂപകം ദൈവീക പ്രണയത്തിന്റെ ലഹരിയായാണ് അദ്ദേഹം കവിതകളിലുപയോഗിച്ചത്. എന്നാൽ, ഉമർ ഖയ്യാമിന്റെ റുബാഇയ്യാത്തിന് ഫ്രിറ്റ്സ്ജെറാൾഡ് തയ്യാറാക്കിയ വിവർത്തനം പലപ്പോഴും ബാഹ്യാർഥങ്ങളിൽ കുടുങ്ങുന്നുണ്ട്. മതനിരാസത്തിന്റെ ജീവിതരീതിയായി യൂറോപ്യരടക്കമുള്ള വായനക്കാർ ഇത് മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് പ്രസ്തുത വിവർത്തനം കാരണമായിട്ടുണ്ട്. മദ്യം, ചഷകം തുടങ്ങിയ സൂഫീ ഇമേജറികളെ കേവല മദ്യപാനവും ഭൗതികപ്രണയവുമായി പിന്നീട് പലരും വിശദീകരിക്കാൻ ഇത് കാരണമായി.[5]

സ്നേഹവും അനുകമ്പയുമാണ് ഇസ്‌ലാമിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ കേന്ദ്രമെന്ന് ഇബ്നുതൈമിയ്യ പറയുന്നുണ്ട്. ഇസ്‌ലാമിക വിശ്വാസപ്രകാരം ദൈവകാരുണ്യത്തെ വിശദീകരിച്ചു കൊണ്ട് സൂഫികൾ പറയാറുണ്ട്. 'നരകത്തിന് അവസാനമുണ്ട്(ഫനാഉന്നാർ). എന്നാൽ സ്വർഗത്തിന് അവസാനമില്ല.' അല്ലാഹുവിന്റെ കാരുണ്യം എന്ന വിശേഷണത്തിന് വിരുദ്ധമാണ് ശാശ്വതമായ നരകം എന്നാണ് സൂഫികളുടെ വ്യാഖ്യാനം.

ഹുസ്നുൽ ജമാലിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിലും പ്രതീകനിർമിതിയിലും ഇസ്‌ലാമികദാർശനികതയുടെ അടയാളങ്ങൾ കുറവാണെന്നാണ് ബാലകൃഷ്ണൻ വള്ളിക്കുന്ന് നിരീക്ഷിക്കുന്നത്. പ്രവാചകന്റെ കുടുംബ പാരമ്പര്യത്തോടുള്ള ആദരവും അറബി-പേർഷ്യൻ തുടർച്ചയിലുള്ള അഭിമാനവും ഒരു പേർഷ്യൻ മിത്തിന്റെ പുനരാവിഷ്കരണത്തിലൂടെ സാധിക്കുകയായിരുന്നു വൈദ്യർ. ഇതിൽ ദൈവശാസ്ത്രത്തെക്കാളുപരി പ്രാദേശിക മാപ്പിള വൈകാരികതയാണുള്ളതെന്ന് വള്ളിക്കുന്ന് ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.' പ്രകൃത്യാതീത ശക്തികളുമായി ഇടപെടുന്ന മായികവും വീരസാഹസികവുമായ അതിമാനുഷികതലമാണ് നാടോടി സാമൂഹികതയെ -പ്രാദേശികത്വമുള്ള മാപ്പിളയെ ആകർഷിക്കുന്നത്[6].'

നാടോടിസാമൂഹികതയെപ്പറ്റിയുള്ള വള്ളിക്കുന്നിന്റെ പരാമർശം ശരിയായിരിക്കാം. എങ്കിലും ഇസ്‌ലാമിക ദാർശനികത പ്രതീകങ്ങളിലൂടെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിനെ അദ്ദേഹം കാണാതെ പോകുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യന്റെ സഹജമായ ലൈംഗികാഭിനിവേശങ്ങളെ നിരാകരിക്കുകയോ നിയന്ത്രണങ്ങളില്ലാതെ അഴിച്ചുവിടുകയോ ചെയ്യുകയല്ല ഇസ്‌ലാം. അവയെ യാഥാർഥ്യബോധത്തോടെ അഭിമുഖീകരിക്കുകയാണ്. ഈ രീതിയിലാണ് ഹുസ്നുൽ ജമാലിലും പ്രണയചേഷ്ടകൾ വിവരിക്കപ്പെടുന്നത്.

'ബദറുൽമുനീറിലെ പ്രേമസങ്കല്പം'എന്ന എ.പി. കുഞ്ഞാമുവിന്റെ ലേഖനത്തിൽ വിലയിരുത്തുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്. 'ഒട്ടേറെ പ്രലോഭനങ്ങൾക്കിടയിലും മുനീറും ജമാലും പ്രണയം ഹൃദയത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചു. പ്രണയസാഫല്യത്തിനു വേണ്ടി പല വേഷങ്ങളും കെട്ടി. ഹുസ്നുൽ

ജമാലിനോട് അബൂ സയ്യാദിനും മുശ്ത്താഖിനും തോന്നിയ കമ്പം സൗന്ദര്യം കണ്ടുളവായ കാമാവേശത്തിന്റെ അകമ്പടിയോടെ വന്നതാണ്. ഇതേ വികാരാവേശമാണ് ബദറുൽ മുനീറിനെ കാമിച്ച പെണ്ണുങ്ങൾക്കെല്ലാമുള്ളത്. മുനീറിനെ കാണുമ്പോഴേക്കും അവ സ്വയം അലിഞ്ഞു പോകുന്നു. പിന്നീട് മുനീറിനുവേണ്ടി എന്തും ത്യജിക്കാൻ അവർ തയ്യാർ. ഉബൈസും ഖമർബാനും സുഫൈറയും ജമീലയുമെല്ലാം മുനീറിനെക്കണ്ട് പ്രേമപാരവശ്യത്തിൽ വീഴുന്നവരാണ്. അവരുടെയൊക്കെ ഹൃദയവികാരം കാമാതുരംതന്നെ. ഈ വികാര സമ്മർദ്ദങ്ങൾക്കിടയിൽ മുനീറും ജമാലും തമ്മിലുള്ള ഗാഢമായ ആത്മബന്ധം വേറിട്ടു നിൽക്കുന്നു. അവരിരുവരും പരസ്പരം ചേരാനുള്ള മാർഗത്തിൽ മറ്റെല്ലാം വേണ്ടെന്നു വെക്കുന്നു. ശദ്ദാദ് എന്ന ഭൂതം മുനീറിനെ കടലിലേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞു. വെള്ളത്തിൽ നിന്ന് പൊങ്ങുമ്പോൾ 'ഹുസ്നുൽ ജമാൽ' എന്ന പേരാണ് ആ കാമുകന്റെ നാവിൽ. ജമാലിന്റെ പേരുചൊല്ലിവിളിച്ചാണ് അയാൾ കടലിൽ ഒരു രാവും പകലും കഴിഞ്ഞത്. ജമാലിനു വേണ്ടിയാണ്, മുനീർ തന്നെ പ്രാപിക്കാൻ വന്ന തരുണീമണികളുടെ ശൃംഗാരചേഷ്ടകളെല്ലാം അവഗണിച്ചത്. ജമാലിനു വേണ്ടിയാണ് അയാൾ സുഫൈറ നൽകിയ കടുത്ത ശിക്ഷ ഏറ്റുവാങ്ങിയത്. തന്റെ പ്രണയസാഫല്യത്തിന് മുനീർ എത്ര വലിയ ത്യാഗത്തിനും തയ്യാറായിരുന്നു എന്നർഥം[7].'

അഗാധമായ ദിവ്യസ്നേഹവും താൽക്കാലിക ശാരീരികാഭിനിവേശവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം വൈദ്യർ വരച്ചുകാട്ടുന്നുവെന്നാണ് കുഞ്ഞാമു അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. ഇവിടെ, കമിതാക്കളിലൂന്നിയ പ്രണയകാവ്യമായാണ് കുഞ്ഞാമുവും കൃതിയെ സമീപിക്കുന്നത് എന്ന് കാണാം. അറബിമലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ സ്രോതസ്സ് കേവലം കേരളത്തിന്റെ ഭൂപ്രദേശപരമായ അതിരുകളിലൊതുങ്ങുന്നില്ല. ഇന്ത്യൻ മഹാസമുദ്രത്തിന്റെ തീരങ്ങളാകെ പടർന്നു കിടക്കുന്ന ദാർശനിക - സൗന്ദര്യഭൂമികയാണത്. ഇസ്ലാമിന്റെ സാർവലൗകിക മൂല്യങ്ങളും പ്രാദേശിക സംസ്കാരവും കലർന്ന രീതിയാണവ സൂക്ഷിക്കുന്നത്. പ്രമേയവും പദാവലികളും പ്രാസനിയമങ്ങളും രചനാരീതിയും നോക്കിയാൽ അറബിത്തമിഴിന്റെ പാരമ്പര്യം തന്നെയാണ് അറബിമലയാളത്തിലും കാണുന്നത്. കാവ്യരചനയിൽ സൂഫീ ത്വരീഖത്തുകളുടെ സ്വാധീനവും തമിഴ് പാരമ്പര്യത്തിലൂടെയാണ് മാപ്പിളക്കവികൾക്കു ലഭിക്കുന്നത്. അറബിത്തമിഴിലെ പ്രസിദ്ധ കവി ഗുണംകുടി മസ്താൻ (മരണം 1832) ദൈവത്തെ കാമുകിയായാണ് സങ്കല്പിക്കുന്നത്.

'എന്നെ വിട്ടാൽ മാപ്പിളമാർ എത്തനയോ ഉണ്ട് ഉനക്കൈയ്.
ഉന്നെ വിട്ടാൽ പെൺ എനക്കുണ്ടോ മനോമണിയേ'[8].

'മദന മണമുടി അഴകും
നബിയുടെ മദ്ഹും
ഉര ചെയ്ത് മുടിയുമോ' (കാമുകിയുടെ മുടിയഴകും പ്രവാചകന്റെ വാഴ്ത്തുകളും പറഞ്ഞാൽ തീരുമോ?)
എന്ന് കുഞ്ഞായൻ മുസ്ല്യാരും[9] എഴുതുന്നുണ്ടല്ലോ.

ഇമാം ഗസ്സാലി (റ)യുടെ 'സവാനിഇ'ൽ, സൂഫികൾ സാഹിത്യത്തിലൂടെ പ്രതീകവൽക്കരിക്കുന്ന ദൈവികപ്രണയത്തെപ്പറ്റി വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. സൂഫികൾക്കിടയിൽ വിശ്വാസ ശാസ്ത്രപരമായ വിഭാഗീയതകളും കാണാനാവില്ല. പിൽക്കാലത്ത് ശീഈ-സുന്നി എന്നീ മട്ടിൽ വികസിച്ച ഇസ്ലാമികധാരകളെ സൂഫികൾ ഒരേ മട്ടിലാണ് നോക്കിക്കണ്ടത്. അതിനാൽ സുന്നീ-ശീഈ സ്രോതസ്സുകൾ ഇടകലർന്ന് ഇത്തരം കവിതകളിൽ ഉപയോഗിച്ചതായിക്കാണാം. വടക്കേ മലബാറിൽ പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പക്ഷിപ്പാട്ട്, കുറത്തിപ്പാട്ട് എന്നിവ ശീഈ-പേർഷ്യൻ സ്വാധീനം വഴി കൈവന്നതാവാമെന്ന് നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.[10]

അഗാധമായ ദിവ്യസ്നേഹവും താൽക്കാലിക ശാരീരികാഭിനിവേശവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം വൈദ്യർ വരച്ചുകാട്ടുന്നുവെന്നാണ് കുഞ്ഞാമു അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. ഇവിടെ, കമിതാക്കളിലൂന്നിയ പ്രണയ കാവ്യമായാണ് കുഞ്ഞാമുവും കൃതിയെ സമീപിക്കുന്നത് എന്ന് കാണാം. അറബിമലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ സ്രോതസ്സ് കേവലം കേരളത്തിന്റെ ഭൂപ്രദേശപരമായ അതിരുകളിലൊതുങ്ങുന്നില്ല. ഇന്ത്യൻ മഹാസമുദ്രത്തിന്റെ തീരങ്ങളാകെ പടർന്നു കിടക്കുന്ന ദാർശനിക - സൗന്ദര്യഭൂമികയാണത്.

ഫലശ്രുതി(ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങൾ)

ഹുസ്നുൽജമാൽ കാവ്യത്തിന്റെ അറബിമലയാളപ്പതിപ്പിന്റെ പുറംചട്ടയിൽ ഇങ്ങനെ കാണാം. 'ഇത് മോയിൻകുട്ടി വൈദ്യരാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ബദറുൽ മുനീർ ഹുസ്നുൽ ജമാൽ എന്ന പാട്ട് ആകുന്നു. ഇതിൽ ആശിഖും മഅശൂഖുമായ ഇരുവരുടെ ഇടയിൽ വന്നുഭവിച്ച പല സങ്കട വ്യസനങ്ങളും സന്തോഷസുഖങ്ങളും മറ്റും വിവരിക്കുന്നു. അതൃപ്പത്തിൽ സന്തോഷ വർദ്ധന ഉണ്ടാക്കുന്ന ഈ പാട്ട് വ്യസനവും മനക്ലേശവും ഉള്ള അവസരങ്ങളിൽ പാടിയാൽ സന്തോഷം ഉണ്ടാകുന്നതാണ്'.(ഹിജ്റ 1400, (1980) സി.എച്ച്.മുഹമ്മദ് ആന്റ് സൺസ് തിരൂരങ്ങാടി)

മാപ്പിളമാർ വാമൊഴിയായി ചൊല്ലി നടന്നിരുന്ന ഇതിലെ പാട്ടുകൾക്ക് പിന്നീട് വ്യാപകത്വം ലഭിച്ചപ്പോൾ

വ്യാഖ്യാനപരമായ ആഴംകുറഞ്ഞു പോയിട്ടുണ്ടാവാം. അതിനാലാവാം ഇത്തരം വിശദീകരണങ്ങൾ പ്രസാധകർക്ക് ചേർക്കേണ്ടി വരുന്നത്. വൈദ്യർ കാവ്യത്തിൽ പറയുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്. 'ഇന്തെ കഥ ഉറ്റിട്ട് അഖൽ കൊണ്ടോർത്താൽ
ഏറ്റം ഫസാഹത്തും പൊരുളുണ്ട് കേൾ' ഇശൽ 94.

ഈ കഥ ബുദ്ധിയുണർത്തി ആഴത്തിൽ ആലോചിച്ചാൽ ഏറെ ഫസാഹത്തും (വാഗ്‌വൈഭവം - പ്രതീകങ്ങളിലൂടെ പൊരുളുകൾ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന രചനാരീതി)അതിന്റെ പേരുകളും ഉണ്ടെന്നു മനസ്സിലാവും.

കേവല പ്രണയകഥയായല്ല താൻ ഈ കാവ്യം എഴുതുന്നതെന്ന് വൈദ്യർക്ക് ഉത്തമബോധ്യമുണ്ട് എന്നാണ് ഇത് കാണിക്കുന്നത്. പ്രസാധകർ പറയുന്നത് പ്രകാരം ആശിഖിനും മഅ്ശൂഖിനും വന്നുഭവിച്ച വ്യസനങ്ങളും സുഖങ്ങളും മനസ്സിലാക്കിയാൽ നമുക്ക് സന്തോഷം ഉണ്ടാകും. ക്ലേശം മാറി മനസ്സമാധാനം ലഭിക്കും. പ്രസാധകരും ഇത് കേവല പ്രണയഗാനമായല്ല അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. മറിച്ച്, മനസ്സിന് സന്തോഷമുണ്ടാക്കുന്ന കാര്യമായാണ്. ഒന്നാം ഇശലായ മുനാജാത്തിൽ കവി പറയുന്നത് 'തിരിത്തിടൂൽ അതൃപ്പമിക്കെ, തരങ്കളായ് പിണർപ്പതുക്കെ' എന്നാണ്. ചിന്തിക്കുന്നവരെ അൽഭുതഭരിതരാക്കാൻ ഉതകും വിധമുള്ള ഒരു കഥയാണ് ഞാൻ രചിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് എന്നാണ്.

ഖാളി മുഹമ്മദ് (പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ട്) കുഞ്ഞായിൻ മുസ്ലിയാർ (പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ട്) എന്നിവരെപ്പോലെ ഖാദിരീ- ചിഷ്ത്തി -സൂഫീ ത്വരീഖത്തിലെ മുരീദായിരുന്നു വൈദ്യർ. അതിനാൽ സൂഫികളിൽ നിന്ന് പകർന്നുകിട്ടിയ ദർശനം ഇത്തരം കാവ്യങ്ങൾക്കകത്ത് ഉൾച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട് എന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. കാവ്യത്തിലെ മൂന്നാം ഇശലിലെ
"ബരിശൈ മികന്തെ ബഗ്ദാദിൽ ലങ്കും ബദർ അബ്ദുൽ ഖാദർ ഗുരുവരാം
ബലദുറ്റെ അജ്മീറിൽ വാഴും മുഹിയുദ്ദീൻ താമും തുണയാം
പരിശിൽ മികന്തെ ഖുത്ബീങ്ങൾ ശൈഖോർ വലിയാക്കൾ സാലിക് അനപേർ
പരിപൂരണത്തിൽ തരുളായുദിത്തെ
നബി ഉമ്മത്ത് യവ്വർ തുണയാം" എന്ന വരികൾ ഇതിന് നല്ല ഉദാഹരണമാണ്.

'വർഷങ്ങളായി മികച്ച ബഗ്ദാദ് നാട്ടിൽ തിളങ്ങുന്ന പൂർണ ചന്ദ്രനായ അബ്ദുൽഖാദർ എന്റെ ഗുരുവാണ്. ഉറ്റ നാടായ അജ്മീറിലുള്ള ഖാജാ മുഈനുദ്ദീൻ എന്നവരും എനിക്ക് തുണയാണ്. വിശേഷണങ്ങൾ കൊണ്ട് പ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിച്ച ഔലിയാക്കൾ, ശൈഖന്മാർ, ആത്മീയ നേതാക്കൾ, പ്രവാചകരുടെ ഉമ്മത്തിൽ മുത്തായുദിച്ചവർ സകലം എനിക്ക് തുണയാണ്. ഇത്തരം വരികൾ മേൽപ്പറഞ്ഞ വാദങ്ങൾക്ക് സാധുത നൽകുന്നുണ്ട്.

കുറിപ്പുകൾ:

1. കോഴിക്കോട്ടെ മുസ്ലിങ്ങളുടെ ചരിത്രം - പരപ്പിൽ മുഹമ്മദ് കോയ .
2. പുറം 61, വൈദ്യർ സമ്പൂർണകൃതികൾ, മാപ്പിളഅക്കാദമി, കൊണ്ടോട്ടി, 2015
3. എ.കെ. അബ്ദുൽ മജീദുമായുള്ള സംഭാഷണം.
4. പുറം 19 ഡോ:കെ.എം.അനിൽ, മുഹ്‌യിദ്ദീൻ മാല :പടച്ചവന്റെ പരീക്ഷണങ്ങളും ജീവിതമെന്ന അന്യാപദേശവും, ഇശൽ പൈതൃകം സെപ്തം.2017
5.. എ.കെ. അബ്ദുൽ മജീദുമായുള്ള സംഭാഷണം.
6. പുറം 83,പ്രണയമാധുര്യത്തിന്റെ ധീരസാഹസികതകൾ, ബാലകൃഷ്ണൻ വള്ളിക്കുന്ന്. മോയിൻകുട്ടി വൈദ്യരുടെ കാവ്യലോകം . വചനം ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്.
7. വൈദ്യർ പഠനങ്ങൾ, എഡി: കെ.എം.അഹ്മദ്, വൈദ്യർ അക്കാദമി, 2006, പുറം 214-217
8. പുറം - 29,വട്ടപ്പാട്ട്, ഇഖ്ബാൽ കോപ്പിലാൻ, സ്കാർഫ് - വൈദ്യർ അക്കാദമി കൊണ്ടോട്ടി 2008
9. കപ്പപ്പാട്ട് ,കുഞ്ഞായിൻ മുസ്ല്യാർ
10. പുറം 66-67 ,പക്ഷിപ്പാട്ടും കുറത്തിപ്പാട്ടും, ഇബ്രാഹിം ബേവിഞ്ച, വൈദ്യർ അക്കാദമി, 2015

കടപ്പാട്:
സലാഹുദ്ദീൻ അയ്യൂബി,
സമീർ ബിൻസി

ലക്ഷ്യബോധം നഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉപോൽപന്നമാണ് ശരിക്കും ഭക്ഷണാർഥമുള്ള ജീവിതം. കമ്പോളവൽക്കരണത്തിന്റെ ചതിയൊളിപ്പിച്ച വിജയവുമുണ്ട് അതിൽ. തിരിച്ചറിവോടെ മുന്നോട്ടു നീങ്ങിയില്ലെങ്കിൽ നാം ഭക്ഷണം കഴിച്ചുതീർക്കും മുൻപ് ഭക്ഷണം നമ്മെ കഴിച്ചു തീർക്കും. തെറ്റായ ഭക്ഷണരീതി ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ ആരോഗ്യപരവും സാംസ്കാരികവുമായ അധോഗതിക്കു നിദാനമാവുകയെന്നത് എത്രമേൽ സഹതാപാർഹമല്ല!